

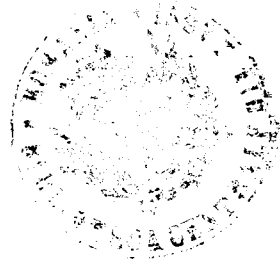
DEMOCRATIA

Revistă politică, economică și literară

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

SUMARUL:

M. Drăgănescu	1912.
M. Drăgănescu	Loc geniului.
Ricard D. Ioan	Steaua.
M. Drăgănescu	Cum am cunoscut pe Caragiale.
Ricard D. Ioan	Visul.
Jèrone și Jean Tharaud	Poveștile sfintei fecioare.
M. Drăgănescu	Fantoma.
* * *	Flammarion și observatorul. său.
Vega	Politica Internă.
Vega	Politica Externă.
N. Economu, senator	Scrisori.
* * *	Felurite.
* * *	Bibilografii.

d. 53 83

Directori: Nicolae I. Popilian și Mihail Drăgănescu, Avocați

Redacția și Administrația: Craiova, strada Dimitrie A. Sturza, 27.

ABONAMENTUL LEI 10 PE AN

10 Bani numărul.

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte: **N. B. Rioșanu**, fost deputat, avocat

◀OD▶

MEMBRI

I. C. Giulescu, avocat, membru în cons. de disciplină al baroului Dolj.

Ioan N. Popescu, fost magistrat avocat.

Gh. Florescu-Craiova, avocat, fost inspector comunal.

Ioan F. Popescu, avocat.

Ioan B. Rioșeanu, avocat.

Țicu Constantinescu, avocat.

Alex. Dumitrescu, avocat.

Gh. Petrescu, Filiași, avocat.

Gr. Căzănescu, avocat.

N. Popilian, avocat.

Mihail Drăgănescu, fost magistrat, avocat.

Barbu Ionescu, avocat.

Marius Chintescu, avocat.

1912

de Mihail Drăgănescu.

Un nou an a sosit și s'a adăogat la viața noastră, bucurându-ne că înaintăm în mersul nostru, fără a ne gândi că pe cât viața înaintează, pe atât ea și descrește. De ce atunci ne bucurăm de sosirea anului nou și de stingerea celui vechi, când fiecare ceas ce trece este scurtarea firului vieții noastre?

În lupta vieții acesteia cunoscând ziua de azi, așteptăm plini de curiozitate ce ne va aduce ziua de mâine. Totdeauna dorind lucruri noi, primim cu plăcere începutul unui nou an, ca pe o carte nouă cu filele încă netăiate. Ingrăți cu anii ce au trecut, ne bucurăm de anul nou născut și ca pe o carte ce am cetit-o, îl vom asvârli și pe acesta după ce-i vom cunoaște zilele, doritori de alți ani, de alții și iar de alții, totdeauna alt-ceva, totdeauna lucruri noi.

E în aceasta ceva primordial, al mersului progresiv al naturii noastre: cari totdeauna saturați de cele din urmă pe care le-am petrecut, suntem doritori de cele noi dinaintea noastră, căci nimeni nu se mai întoarce înapoi așa; nimeni și nimic în natură nu rămâne pe loc, ci totul merge cu pași gigantici înainte și tot înainte... dar unde?... și pentru ce?..

«Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi»

«Finem di dederint, Leuconoe! nec Babylonios»

«Tentaris numeros...»

zicea marele Horațiu. „Tu să nu cercetezi, este oprit să știi o! Leuconoe, ce sfârșit ne-au dat zeii, mie sau ție, nici să încerci numerile Babilonului“... ca să afli viitorul.

Și așa cum ne naștem și murim fără voe, necunoscând rostul acestei existențe, te primim 1912! bucuroși că te vom cunoaște și pe tine, plini de speranțe că vei veni cu noroc și cu fericire pentru cei cari respiră azi...

α. 53 83

Loc geniului!

Din anul 1908 și până astăzi, atențiunea țării este încontinuu întreținută de glasul unui *om*, care răsună neconținut atât la tribuna parlamentară, cât și la tribunele extra-parlamentare ale tuturor orașelor de la Severin și până la Dorohoi.

Acest glas înălțător al marelui geniu politic, stârnește o dragoste fanatică în rândurile celor cari îl urmează, iar în rândurile adversarilor el impune o vie admirațiune prin strălucirea minții sale.

De patru ani de zile acest cuvântător supraomenesc frământă lumea noastră cu ideile sale mărețe asupra politicii acestei țări și a făcut să se miște cu interes până și cea mai dezinteresată ființă românească, asupra soartei vieții noastre politice.

Adversarii lui vin rând, pe rând și i se închină umiliți implorându-i o mână de ajutor, ori de câte ori valurile vieții politice vin peste ei, gata să-i acopere, gata să-i inece.

Și acest om căruia i se zice arbitrul situației; acest om de merit care a răscolit tot ce lungezise și a aprins sufletele de la Severin până la Dorohoi, aducând viața politică în forul public, zmulgând-o din mâna câtor-va spoliatori ce plăzmuiau totul la întunec; acest om al cugetărei, al vieții moderne, al progresului și al civilizației; acest om popular care cu un singur cuvânt ar putea mișca masele fanatice și a le

purta după voință lui, — este azi omul cel mai nedreptățit, înlăturat și persecutat, pentru că e omul onest, omul rațiunii, nu al pumnului, pentru că el o rabdă așa...

Țara suferă că ea azi nu se poate folosi de geniul marelui Take Ionescu, spre progresul nostru, pentru că tronul a preferit să piară al treilea partid *neistoric* măcar că aci străluceau florile țării, iar dincolo fosilele *preistorice*...

Țara poate fi fericită că a născut din sânul său în această epocă de politicianism de fanar, pe un Take Ionescu demn de tribunele parlamentelor londoneze de vechi tradiții; deci tronul înalt arbitru al partidelor noastre politice, trebuie să recunoască, că moment cu moment ce se scurge în drumul acestei țări, este pas cu pas dată înapoi de la progresul ce acest mare om ar putea să-l realizeze spre folosința patriei.

Credem că nu va mai întârzia mult ora, când protivnicii lui Take Ionescu se vor da în lături umiliți ori convinși, spre a face loc marelui om. Căci ca și lumina strălucitoare el va trebui să dizolve odată norii ce-l întunecă și-l acoperă, și cari opresc de a-i străbate razele bine făcătoare peste întinsele ogoare, gata a rodi.

Loc geniului!...

Mihail Drăgănescu

10 Decembrie 1911
Craiova.

Cu Steaua...

*Cu ochii 'nlăcrimați de ger
dar luminați de-o taină
Micuțul cântă tremurând
în sărăcuța-i haină...*

*Și înălțându-se la geam
zărește-un brad în casă
Plin de lumini și jucării...
un dor în piept'l-apasă...*

București.

*Că steaua-i de hârtie 'n mâini
abia-o mai poate ține
Și glasul-i tot mai înecat
se pierde în suspine...*

*Cu steaua-i fără de noroc
cu sufletul la gură
Copilul cântă pe la toți...
dar... nimeni nu se 'ndură...*

Ricard D. Ioan.

D-lor Mircea Rădulescu și Ernest Ene dela „FLACĂRA“.

Cum am cunoscut pe Caragiale

de Mihail Drăgănescu.

Caragiale intim, Caragiale în politică, în artă și în muzică.

Tânărul nostru confrate *Mireio*, care ne-a împodobit colecția anului întâi al revistei noastre cu inimoasele sale versuri, publică sub numele său adevărat *Mircea Rădulescu*, în colaborare cu amicul său veritabil d. *Ernest Ene*, în numărul 6 al revistei „*Flacăra*“, un articol literar intitulat **«Cum am cunoscut pe Caragiale»** după care titlu, ne intitulăm și noi, astăzi, la fel, articolul nostru.

Pe maestrul Caragiale l-au cunoscut mulți admiratori ai lui, în diferite împrejurări, titlul de mai sus îl putem invoca și noi, căci, nu numai dumneavoastră, și noi domnilor l-am cunoscut pe marele Caragiale, bucurându-ne de această mare fericire pe care a-ți simțit-o și dumneavoastră. De aceia îi rugăm pe nobilii noștri confrăți de litere dela „*Flacăra*“ artei, să ne recunoască și nouă dreptul de a ne intitula la fel articolul nostru, fiind mărinimoși de a nu considera exclusiv ca o proprietate literară a lor, acest titlu, pe care-l poate revendica orice scriitor, care l-a cunoscut pe maestrul Caragiale.

Ahl noi, cu confratele Nicu Popilian,

codirectorul acestei publicațiuni, nu l-am cunoscut pe maestru „în savoarea aromei deliciosului ceai, pe cari tinerii noștri scriitori l-au sorbit cu pesmeciori dublu vanilați“ și cu o nebună poftă de flămânzi... nici în „subtilul miros de varză ce se propagă în unde prin salon, care dilata nările“ fine ale tinerilor noștri literați, deprinse a mirosi numai flori de mirt, „aprinzându-le ochii plini de poezie și neliniștindu-le stomacurile...“ atât de goale, lipsite chiar de proză...

Noi pe marele maestru l'am cunoscut în fața unei halbe cu bere fără guler, pe la două jumătate ore din noapte, într'o grădină din Râmnicu-Vâlcea, fiind cu stomacurile pline căci veneam dela un banchet. Era într'adevăr o noapte înfocată de Iunie, aceia, în care mulți cetățeni sosiți aproape din toate unghiurile țării, la congresul conservator-democrat din Râmnicu-Vâlcea, respirau o clipă în fața halbelor reci cu bere, după un mare banchet ce avusese loc într'o sală pe timp de vară.

În această memorabilă noapte putem zice că l'am cunoscut adevărat pe maestru în

toată intimitatea și mai cu seamă în toată bunătatea lui — căci altminteri îl mai cunoscusem și altă dată.

Se terminase abia pe la orele unu din noapte marele banchet politic dat în onoarea d-lui Take Ionescu la Râmnic și noi cu confratele Nicu Popilian — care ținuse un incendiabil discurs în numele Majestății Sale Poporul — ne retrăserăm obosiți în oraș, spre a ne găsi o cameră într'un hotel.

Pornisem din Craiova cu trenul dela șase ore dimineța. Purtați în Râmnic pe la întrunire, pe la banchetul dela d. C. Dissescu, pe la consfătuirea clubului, prin oraș, la banchetul de seară, ne apucă miezul nopții zdrobiți de oboseală. Băturăm cu confratele Nicu Popilian pe la toate porțile hotelurilor, dar implorările noastre avură același efect, ca și implorările lui Ștefan cel mare la „castel în poartă“. Toate hotelurile erau site de confrăți întru democrație, cari sosiseră ca spuza și ca iarba, și o cameră nu mai găsirăm nici în cele mai depărtate și demodate hanuri ale orașului.

— *Ce ne facem confrate Nicule? —* fu strigătul nostru de disperare — *dormim în câmp?* — căci tot căutând un locaș de adăpostire ajunserăm în câmpul din marginea orașului.

Abătuți, picotând de somn și de disperare, pornirăm din nou spre berăriile din centrul orașului, căci orele fiind înaintate, două din noapte, răceala câmpului ne răcorea cam tare umerii și spetele în hainele subțiri de vară.

Nutrim și noi o ambițiune și rugăm să nu se creadă, de către confrății noștri, că fiind prea poeți poate, n'aveam nici paradesiuri, cari spre ușurința voiajului politic, le lăsasem acasă.

Ajunserăm în grădina unei berării din centrul orașului, hotărâți să încheem noaptea politică în fața a câtorva halbe cu bere, până a doua zi când trebuia să ne întoarcem la Craiova natală.

În grădina berăriei, încă se mai găseau mulți cetățeni la mese, din care cunoscuserăm câți-va. Ne plânseserăm de „aventura

takistă“ că morți de oboseală va trebui să adormim pe scaune în fața halbelor cu bere, de oarece nicăeri nu putem găsi o cameră de dormit. Nimeni nu se impresionă de suferința noastră trupească... când de lângă o masă alăturată, auzim o voce nu tocmai metalică, o voce cam ca toate vocele, vocea maestrului Caragiale însă, prin care plin de bunătate și amicitie... politică, ne oferea camera sa din hotel, întinzându-ne în acelaș timp cheia camerei. Maestrul sorbea cu nesaț o halbă rece de bere.

Luarăm cheia din mâna maestrului și plini de curte pentru bunavoința marelui geniu, ne poftirăm și noi la masa sa mulțumindu-i evident și încântați pentru cinstea de care ne bucurăram. O! cât de simplu și prietenos e maestrul. O! cât de popular e în vorbă, dar cât humor e în spiritul acestei vorbe eșite din gura maestrului, ce hohote grozave de râs și câtă simpatie provoacă mărețele sale discursuri populare. Poporul profan în ale artei, râde plin de satisfacție; cugetătorul fin, intelectualul, criticul, analizatorul inteligent, omul cult, râde plin de admirație, uimit de finețea spiritului marelui și popularului Caragiale

Maestrul văzându-ne obosiți, ne concedie cu bunavoință. Plecarăm încântați, lăsând pe maestru ospitalier încă la masa sa cu bere.

Ajunserăm la hotel, suirăm scările și găsirăm camera mult căutată. Era o cameră cu două paturi. Pe jos geanta de voiaj a maestrului. Fiindcă era camera lui Caragiale, ni se păru de sigur că am intrat într'un templu al artei. Ne culcarăm într'un pat al acestui templu. Confratele meu adormi repede. Eu nu putui ațipi de măgulirea ce simțeam, că mă găseam într'o cameră, alături cel puțin de geanta lui Caragiale. Peste puțin ușa se deschise încet și se închise tot așa la loc. Maestrul binevoitor și omenos intrase. Nu făcu nici un sgomot, avea musafiri. Se trânti pe patul său în vestă și adormi.

O! tineri plâpanzi „Mircea și Ene!“ înfocați adoratori ai sfintei arte, transcen-

dentali admiratori ai maestrului Caragiale, ah! ce n'ați da voi să-l contemplați pe maestru, singuri voi și el, în camera sa de culcare... ah! câte inspirații...

Dar orele puteau să fie trei sau patru dimineața. La opt trebuia să plecăm la gară. De sigur că această grabă îndreptați pe maestru să nu se mai facă comod, ori jena de noi... Eu adormii întru târziu în beția fericirii ce mi-aduse apropierea și fapta maestrului... căci dela ori cine ar fi venit această ospitalitate, ar fi fost trecută cu vederea ca orice întâmplare obișnuită, dar ea ne venea dela marele Caragiale... Câți admiratori ai maestrului nu ar dori un ceas așa de fericit!...

Dimineața ne trezirăm cu toții sub un acoperământ, căldura era covârșitoare în camera hotelului și maestrul nu prea avea chef, era obosit. Era indignat că prea de dimineață începuse căldurile și că Râmnicul n'are aer... Ce e drept ziua aceia de Iunie fusese sufocantă. Maestrul asvârli și vesta și se culcă din nou. Noi — ca să nu perdem trenul — furăm nevoiți a eși tiptil din camera maestrului, lăsându-l liniștit și plini de regret, că nu puturăm să-i mulțumim încă odată, pentru caritabila sa ospitalitate...

*

— Cum nimic despre artă?...—vor zice criticii noștri.

Confrații noștri „Mircea și Ene“ cari nefiind măcar stenografi, au regretat că Dumnezeu nu i-au făcut o placă de gramofon, ca să poată întipări și reda tot ce le-a spus Caragiale în seara aceia despre artă. Nu ne mirăm despre confratele Mircea, care fiind prea poet, este și un veșnic candidat la examenele universitare. Așa că rugăm și noi pe nobilii noștri confrăți de pe lângă scriitorii români, să nu i-a în nume de rău că nu am vorbit cu elucubrațiune de „înfrigurata poză a maestrului, cu ochii strălucitori, înecați în lacrimi, cu capul între mâini, vorbindu-ne de artă sau de vr'un Coșbuc“ ca să ne îmbete tinerețele fascinându-ne. Regretăm că nu a venit ocazia să-l cunoaștem și noi așa îmbătat de artă pe maestru, ca să fim un gra-

mofon reproducător cel puțin, dacă nu simțitor sau cugetător. Știm însă și noi o anecdotă — în ce privește arta unui poet — că într'un alt congres politic la Turnu-Severin, subsemnatul având în mână volumul fistichiu „*Romanțe pentru târziu*“ al amicului Ion Minulescu, apărute atunci de curând, l'am prezentat maestrului Caragiale, întrebându-l ce părere are asupra acestui volum?—Nu ne reamintim perfect expresiunile maestrului asupra acestei apariții literare. Știm numai atât, că și asupra formatului volumului, cât și asupra conținutului, maestrul — după cum am înțeles noi desigur — ar fi spus că „*opera lui Minulescu este cam fistichie., că vrea el să fie așa... și nu altfel..... ca să nu fie la fel cu toată lumea...*“ cu alte cuvinte că confratele Minulescu e cam într'o parte., în ce privește poezia bine înțeles. Rog pe amicul Minulescu să nu se supere de gluma mea. Am făcut mare haz atunci de felul cum maestrul ne-a spus aceste câteva vorbe în privința artei lui Minulescu. Aceasta ca să arătăm și noi „cum încă l'am mai cunoscut pe Caragiale“ și la Turnu-Severin, iar ca să arătăm „cum ne-a cunoscut pe noi marele Caragiale“ adăogăm că maestrul văzând și revista „Democrația“ a spus că „*se miră, că e o revistă scrisă foarte bine, pe o hârtie fină, ce se vinde numai cu 10 bani, că un asemenea editor ar vrea și dânsul să găsească...*“

Dacă acesta poate să fie un subiect ca să interezese marele public cititor, fiindcă e vorba de marele nostru maestru, vom mai adăoga „cum l-am mai cunoscut și în muzică pe Caragiale“ cu ocazia congresului politic takist din 1908 dela Râmnicu Vâlcea, căci domnilor, noi l'am mai cunoscut de multe ori pe Caragiale, nu numai o singură dată, l-am văzut și auzit chiar și la întrunirile publice.

Așa dar, multă lume poate nu știe că maestrul condeiului, că maestrul cuvântului, este și maestrul baghetei muzicale...

În dimineața acelei nopți politice și istorice a „aventurei takiste“ care datează din 1908 și care nu mai poate fi azi o aventură cum zicea d. P. P. Carp, toț

străinii de acel oraș, veniți la congres, au fost conduși la d. Costică Dissescu. Senatorul de azi, oferise atunci delegaților un banchet politic, la 12 ziua, la care au luat parte patruzeci de persoane. „In casa sa bătrânească,—descria pe atunci un azistent al „*Democrației*“,—împodobită cu mobilă veche, românească, cu tablouri din timpurile noastre eroice, că în cuprinsul acela de înfățișare patriarhală, aveai credința că te găsești într'un templu de adevărată artă românească“.

Un taraf de lăutari, cari nu știau încă să cânte „*Marșul Democrației Române*“ căci îl dădusem la lumină de curând pe atunci, se svârcoleau, se frământau pripiți, se dădeau cu capul de pereți, într'o cameră înfundată de dependențele casei d-lui Costică Dissescu, ca să învețe această „*Marsilieza takistă*“ — cum i-ar zice infamii noștri adversari... — de oare ce trebuia să-l cânte la cele două mese oferite în onoarea șefului, de către cuconu Costică Dissescu.

Cei interesați în cauză, amestecați printre lăutari, ne sileam să-i învățăm fiecarei cum puteam „*Marsilieza takistă*“ — cum i-au zis ignobilii dela „*Timpu*“ local al junimiștilor fără partid. În mijlocul disperării noastre politico-muzicale, apare de-odată maestrul Caragiale, care văzându-ne pe toți cântând și vociferând, interveni cu morga-i cunoscută la veselie... Toți ne dedurăm în lături în fața maestrului.

Înțelegem geniul maestrului vorbei, maestrului condeiului, dar până atunci nu am știut că maestrul Caragiale este și muzi-

cant. Cu multă capacitate, cu multă competență ceti notele, cântă din gură, dirije, și fu în stare în două sferturi de oră să-i învețe perfect pe lăutari „*Marșul Democrației Române*“!

În hazul tuturor taraful fu dus în triumf la masa șefului, pe când cuconu Costică Dissescu — în intim — aducea pui fripți, servind commesenii, rupându-le însuși cu mâna sa, frugala friptură democratică, ca nu cum-va cineva să rămână nemulțumit, căci sufragiile nu mai pridideau animata masă.

A urmat apoi în curte la cuconu Costică, o siestă... la iarbă verde, pe care mulți fruntași distinși ai acestei țări, sorbind din cafele s'au tolănit ca niște veritabili democrați, pe când lăutarii noștri încântau auzurile cu cântecele lor populare... „*Să-i dau Durei numai trei*“ și altele.

Avuserăm dar fericirea să ne servească în casa sa personal, chiar cuconul Costică Dissescu de la care atâtea emoții am suferit la examenele universitare, și pentru care fapte petrecute și văzute, putem zice acestui capitol „cum am cunoscut și pe maestrul Dissescu“ — în intim bine înțeles, căci în lumea din afară, sau în partea sa oficială îl știm cu toții cum este, căci l'am auzit și la Cameră, și la Senat, la Tribunal ori la Universitate, la Ateneu ori la tribună.

Noi însă i-am cunoscut și îi vom cunoaște totdeauna, nu tot așa ne vor mai cunoaște maestrul pe noi...

5 Decembrie 1911, Craiova.

V i s...

(după Heine)

*Un vis frumos, un vis grozav
M'a 'nfiorat, așa de greu
Că și astăzi când mi-l amintesc
Ah! frică 'n mine o simt merea...*

*Intr'o grădină ca'n povești
Visam că rătăcesc pribeag
In juru-mi numai flori erau
Și toate mă priveau cu drag*

*Cântându-și viersul tănuitor
Privighetoarea o ascultam...
Purpură soarele vărsa
Iar florile divin balsam*

*Și printre flori, vrăjit de dor
Un izvoarăș în calea mea
Țășnea curat în unda lui
Ah, iată-o fată cum spăla...*

*Era ca-un îngerăș din cer
Cu părui auriu buclat
Imi pare că o cunoșteam
De unde însă am uitat!*

*Copila prinse a cânta
Un cânt ciudat, parcă de mort:
— Grăbește-ți cursul mic izvor
De'mi spală grabnic al meu tort! —*

*M-ăpropiai și îi șoptii:
Mândrușo în acest izvor
Cui speli tu tortul cel de în
Câtând să dai atâta zor?...*

*Ea îmi răspunse atunci: — Iți spal
Cămașa ta de mort... să știi!...
Și 'n juru-mi totul fermecat
Ca spuma mării se topi...*

*Dar... iată'n codru ce ciudat:
Mă pomenii prin vraje dus
Năpraznici arborii erau
Și pân'la cer creșteau în sus*

*Deodată-un zgomot! Tresării:
O lovitură de tăiș...
Prin codru'ncep să fug spăriat
Când... iată-mă 'ntr'un luminiși*

*În mijlocu-i se-afla-un stejar
Și 'n fața lui, vezi... mândra mea
Zorită 'n el cu un topor
Neândurată tot lovea...*

*Și greu lovind ea îngâna
Un viers ciudat ce 'ți da fior:
— Micuș topor, drag toporași
Fă-mi un cosciug încăpător! —*

București.

*Venii la ea ca s'o întreb:
Frumoaso mult aș vra să știu
Din trunchiul falnic de stejar
Cui pregătești acel sicriu?*

*Ea îmi răspunse: — Ție-ți fac
Cosciugul azi, căci vei muri!.. —
Și 'n juru-mi totul iar așa
Ca spuma mării se topi...*

*Și apoi vrăjit mă pomenii
Intr'un pustiu nemărginit
Cu sufletul încătușat
De frică stam încremenit...*

*Când... iată ai zilei zori pe cer
Cercai să fug... În fața mea
Cu o sapă 'n mâini fecioara sta
Și așa de groaznic mă privea*

*Cântând un zvon parcă de mort
Și tot săpa, săpa de zor:
— Fă-mi dragă sapă un mormânt
Să 'ngrop în ea pe un muritor! —*

*Am întrebat fecioara iar:
Mândrușo cu-ochii îngerești
Cui faci mormânt... cine-a murit?
Ah! cât de nemiloasă ești!...*

*Răspunsu-i fu atât de crud:
— Să taci! E al tău acest mormânt!
Și cum vorbi, cum și zării
O groapă largă în pământ...*

*Fără să vreau privii în ea
În fundul negru ca-un abis...
Mă 'nfiorai... mă prăbușii
Adânc... și... mă trezii din vis.*

Ricard D. Ioan.

Jèrone și Jean Tharaud

Poveștile sfintei fecioare

Despre măicuța care se întoarce neună din lume

E multă vreme de atunci, o măicuța cu frica Domnului era dascăliță la o sfântă mănăstire. Viața ei era smerită și inima îndreptată numai

spre fapte bune și cinstirea Domnului, Sfinților și mai ales a Maicii Domnului. Nu se găsea vre-o altă călugăriță, care să-i semene la în-

deplinirea rugăciunilor și la pioșenia cu care ea știa să aducă laude celui Atotputernic. Spre a suferi mai mult și a gusta mai puțin din plăcerile acestei vieți, își chinuia micuțul corp, incingându-l cu un brâu țepos și se hrănea mai mult cu rugăciuni.

Maica Domnului îi auzise rugăciunile și o iubia.

Un trecător, — povestea spune că era necuratul, — o ispiti și o făcu ca pentru el să părăsească și taina călugărească și pe Dumnezeu și pe Sf. Fecioară, alunecând tot mai mult în besna întunerecului.

Câți ani duse viață de păcat? Povestea nu spune, dar ceia ce știu, e că măicuța o clipă nu fu mulțumită și suferia mult gândindu-se că a părăsit pe Maica Domnului.

Într-o zi prietenii de petrecere începură s'o batjocorească și să-i amintească păcatul săvârșit.

— Aveți dreptate, răspunse dânsa, merit cuvintele voastre de batjocoră și ele nu sunt de cât dreapta răsplată a purtării mele. Am călcat legile sfinte, am călcat jurământul ce făcusem, ce merit alt-ceva decât răsul vostru?.. Dar bun e Dumnezeu, păcatul meu va fi ertat. Și rostind aceste vorbe, părăsi viața cea rea și pieri în zarea aburiei a depărtării, așa de iute, în cât nimeni nu putu s'o urmeze.

După alergare îndelungată, biata măicuță zări clopotnița văruiată a unei biserici. Bătu la ușa preotului și ceru să-i vorbiască. Bunul preot îi ascultă spovedania. Măicuța cu vorbe grele se învinui, se umili și arătă grăzăviile vieții sale.

Sărmană măicuță, zise bătrânul preot, află că nu-i păcat în lume care să nu găsească ertare la Dumnezeu, când păcătosul se pocăește cu smerenie. Intoarce-te la surorile ce ai părăsit și cere ertare la fiecare din ele.

— Mai bine omoară-mă, răspunse călugărița. În ținutul acela sunt născută, acolo imi trăesc părinții și fiecare mă va arăta cu degetul, pentru că toți imi cunosc ticăloșiile.

— Fă ce-ți spun eu.

Și măicuța plecă spre mănăstire.

Sosi într-o seară plină de lună. Frumusețea pe care Dumnezeu o răspândia cu prisos, părea un hymn de bucurie, pe care îl cânta pentru reîntoarcerea oaiei rătăcită de turmă.

Inima nu-i fu destul de tare să între deadreptul în sfântul lăcaș și merse spre a cere găzduire unei femei din vecinătate, pe care o știa din vremurile cele bune.

Ea fu găzduită și ospătată, pusă la masă cu stăpâna casei și culcată în patul cel mai bun.

După cină prinse a vorbi.

— Bună femeie, zise măicuța, ce s'a făcut dăscălița dela mănăstire? Am auzit multe rele; se spune că ar fi fugit cu cineva.

— Să nu te auză Dumnezeu, zise mâniață femeia; și azi am primit bine-cuvântarea ei. Nici că se pomeneste femeie mai sfântă și mai bună. Se vede că vrei să-ți capeți beleaua, sau nu ești în toate mințile?

Călugărița nu știa ce să zică. Toată noaptea nu putu să închidă ochii și se chinui de remușcare și de dorința de a limpezi misterul.

A doua zi cum se crăpă de ziuă, bătu în poarta mănăstirei. Maica dăscălița veni să-i deschidă.

Călugărița se văzu cu dânsa. Uimită zise:

— Pentru Dumnezeu, dar cine ești?

— Dar d-ta de unde vii? o întrebă la rândul ei măicuța dăscăliță.

— Sunt o păcătoasă și-mi este rușine să-mi mărturisesc faptele. Am prea multe păcate și Dumnezeu nu mai are grijă de mine.

— Maică, în numele Celui care iartă, spune-mi cine ești?

— Cu plăcere, răspunse blând măi-

cuța, și cuvintele ei despicau aerul ca muzica dulce a unui sfânt hymn:

„Sânt sfânta Fecioară Maria,
In tot timpul lipsei tale
M'am făcut slujitoarea ta,
Toți au crezut că ești tu,
Și nimeni n'a bănuit ceva,
Am făcut asta, pentru dragostea ta
Și te ert. Ferește-te însă de inima-ți ușoară“.

La aceste cuvinte Maica Domnului pieri, lăsând vesmântul său.

Măicuța se plecă și sărută de o sută de ori locul unde stătuse Sf. Fecioară.

Despre dânsa, povestea ne mai spune:

„Suferi într'atata, încât
Sufletul își iertă.
Și Domnul în ziua morței
Ō primi între ai săi“.

In serviciul patriei

FANTOMA

Noaptea fioroasă a unui Crăciun

E vreme lungă de atunci, spre a-mi mai reaminti faptele așa cum s'au petrecut. Atât mi-aduc aminte că era o noapte geroasă de sticleau diamanți în zăpada ce scârțâia sub greutatea tălpilor. De cu ziua sub roțile căruțelor țipau osiile, țipa pământul înălbit și chiciura argintea pomii, argintea gardurile, argintea văzduhul de o culoare mată și plină de feerie.

Eram în serviciul militar, în timpul a cestui Crăciun cu barbă albă și regimentul nostru căzuse de gardă în acea zi. Compania noastră fu sorocită a trimete oameni de pază tocmai la depozitul de erbărie, care era așezat într'o curte cât o moșie, afară din București, chiar lângă satul Ciurel pe malul drept al Dâmboviței. În acest corp de gardă căzui și eu. Impreună cu mine căzură vre-o cincisprezece camarazi bacalaureați, ce eram conduși de un caporal și un sergent. Eram în adevăr o gardă de elită compusă din tineri culți, crescuți urban și cu manieri, lucruri nu tocmai folositoare însă, pentru a fi niște soldați înțregi, cu mâini vinjoase, cu mușchi puternici, cu înfățișare robustă, ca s'ο ducem la tăvăleală și să înfruntăm primejdii.

Ziua trecu cum trecu cu bine, păzind fără frică la lumina zilei; dar noaptea căzu greoaie, adâncă și misterioasă, și pe când departe de noi orașul se înveselea în această noapte de Crăciun, noi gărzile patriei ne reluăram fie-cari posturile în primire, înfășurați în groase șube de oae și cu cismele vârâte în niște colosali pantofi de păslă tare.

Nu avusesem nici-o dată prilejul să păzesc o noapte întregă, izolat de lume, în mijlocul unui câmp pustiu, înghețat și

fioros. În adevăr, noi aceștia obișnuți cu concertele, teatrele, ori cu studiile, într'un cuvânt cu toate petrecerile, viața delicată, fină a Capitalei intelectuale și artistice, simțeam cu toții o stranie impresie că trebuie să păzim pe o noapte de iarnă teribilă atâtea magazii și pulberării ale armatei. Totuși pe lângă această stranie simțire, un sentiment național ne înviora sufletele, că avem sub paza noastră atâtea avere a țarei, și noi ne zângăneam armele în semn de bravură, sub delicatele noastre mâini studentești, cari nu ținuseră nici-o dată în ele de cât condeii și țigara...

Ghereta mea era situată la o mare depărtare de corpul de gardă și chiar de cele lalte opt-nouă gherete ce adăposteau pe camarazii mei de arme. Trebuia din cinci în cinci minute, să strigăm puternic cu o voce lungă și vitejească: „*numărul unu biineee!*...“ Acesta era consenmul pentru fie-care santinelă, ce trebuia să strige după numărul ce-l avea ghereta sa. Era singurul control lesnicios pe care șeful de post putea să-l facă, auzind pe rând strigătul fie cărei santinele... „*numărul unu... doi... trei...*“ etc.

Strigătul nostru forțat se auzia lugubru în toiu noaptei și acest strigăt aci ne era înspăimântător însăși nouă în tăcerea fioroasă o noaptei geroase și pustie, căci prin el parcă ne trădam prezența, aceluia care ne pândea...—imagar—cu ochi scânteetori și criminali... în negura noaptei; iar răspunsul îndepărtat al camarazilor de santinelă, aci ne înviora inima încurajându-ne reciproc, aratându-ne că veghem încă, gata a sări în ajutorul ori cărui pericol.

Bucureștii nu se mai zăreau din cauza

negurei ce se lăsase de nu se mai vedea la trei pași de jur împrejur. O tăcere sinistă și misterioasă mă învăluia în mijlocul acestui câmp troenit cu zăpadă. Nu era frica ce mă inspăimânta în această profundă liniște și singurătate, ci neobișnuita unor ast-fel de situații.

Și totuși știam că la șapte-opt-sute metri de mine, arde un foc plăcut ce încălzește camera corpului de gardă, în care tovarășii veghează, se înveselesc, se răsfăță în lumină, că ei sunt acolo gata la ori-ce chemare; că în această imensă curte a depozitului de pulbere, sunt încă opt-nouă camarazi de santinelă, cari veghează ca și mine în aerul infriguratei nopți. Cu toate acestea un mare urât mă făcea să aștept cu nerăbdare ora de schimb.

În spatele meu se întindea la câți-va pași o vale de o lungime fără capăt spre albia Dâmboviței înghețate. Această vale era inundată de-o ceață albă și adâncă, de nepătruns. De jur împrejur nu vedeam nimic de cât ceață argintie, groasă și profundă. Vedeam în ea infinitul vag al lui Petriceicu Hajdeu... și această imensitate ce o zăream sub nasul meu, mă turbură, mă înfioră, mă ameți, căci era ceva fără fund ca zarea unui ocean. Privii în juru-mi și un furnicar îmi electriza corpul. Nu era frica de realitate, fu frica de necunoscut, frica de misterios că nu mai vedeam nimic împrejur de groasa ceață argintie... fu o autosugestiune provocată de tăcerea nopții, de imensitatea ei, de adâncimea vagă și de nepătruns a nimicului, a nevăzutului ce ce mă înconjura cu atâta urât...

În timpul acestor stranii impresii, la câți-va pași de mine, zării de-o dată o formă ghemuită jos pe zăpadă... Ceața nu mă lăsa să pătrund cu vederea spre a-mi de-

sluși ce făcea acea formă acolo jos, aproape de mine, pândindu-mă...

Părul mi se electriza pe cap și mi se sbârli ca la un arici. Mă dădui doi pași înapoi, pe când plin de fior, instinctul de conservare îmi dădu curaj. Strânsei arma cu putere și o îndreptai spre necunoscutul ghemuit. „*Cine e?*“ strigai de-o dată în toată puterea mea. Nici un răspuns. „*Cine e că trag!*“ repetai cu putere din nou. Intr'un moment de gândire reflectai că nu ar fi bine să fac un omor și tot ținând arma îndreptată spre fantoma ce mă pândea, strigai cât mă luă gura pe camaradul meu vecin să vie în grabă... „*Sandule!... Sandule!...*“

Bietul Sandu camaradul meu — o! ce camarad devotat — sosea în grabă găfâind, scărțiindu-i pașii prin zăpada geruită. Silueta lui apăru în ceață, apoi se apropiă cu arma la mână... „*Privește Sandule!...*“ îi zisei plin de emoție... arătându-i fantoma. Sandu care era mai viguros, strigă de-o dată și mai puternic ca mine: „*Cine e? răspunde!...*“ dar forma ghemuită sta parcă întepenită, gata la pândă să ne apropiem, ori sta îngrozită de armele noastre...

În timpul acesta întregul corp de gardă sosia alarmat.

— Nu trage foc, zisei în grabă camaradului meu bănuind că e un om, să ne apropiem, să-l prindem între două baionete... Și amândoi ne repezirăm plini de groaza luptei ce se ivea între noi și vrășmaș...

Ne apropiarăm cu precauțiune și zărirăm că fantoma ghemuită ce ne pândea în toilul nopții... era un mare mărăcine acoperit și înalbit de chiciură...

Sandu mă privi caraghios... eu îi răspunsei la fel și pe amândoi ne apucară un hohot de răs...

Mihail Drăgănescu.

Flammarion, și observatorul său?

D-na Berta Flammarion, soția i-lustrului astronom, descrie o anecdotă foarte frumoasă în fosta revistă *Revue des Revues*.

Flammarion își exprima totdeauna părerea de rău, că mijloacele nu-i permit să aibă un adevărat observator astronomic, de unde să poată face toate observațiunile ce-l interesau.

— Ai răbdare, îi spunea un prieten intim, cine știe, dacă vre-unul dintre entuziaștii tăi cititori, nu-ți va dărui un observator.

— Crezi!... îi răspundea Flammarion sceptic.

Trecu un an, trecură doui, și precizarea nu se mai realiza.

— Ei ce se face cu observatorul meu? întreba surzând Flammarion.

— Are să vie, răspundea prietenul.

Intr'o dimineață, prietenul intră în cabinetul de lucru al ilustrului astronom.

— Ți-a venit o scrisoare recomandată, trebuie să semnezi pe primire.

Flammarion semnă recipisa, apoi spuse:

— Citește chiar tu scrisoarea, eu trebuie să termin un calcul. Și reîncepu să se joace cu cifrele.

Prietenul desfăcu scrisoarea și începu să citească cu voce tare.

De odată el se opri brusc, Flammarion ridică capul și văzu pe fața prietenului său o așa de vie surpriză, o bucurie așa de intensă, în cât îi smulse scrisoarea, nerăbdător de a o citi. Prietenul nebun de bucurie începu să sară prin casă și să strige:

— Bravo!... ai un observator! Trăiască donatorul, trăiască astronomia, să trăiești și tu!

În adevăr, d. E. Méret din Bordeaux, un mare bogătași, autor de versuri proaste, dar mare amator de astronomie și în special cel mai mare admirator al *Astronomiei populare*, întreba pe Flammarion, dacă este dispus să primească castelul și parcul de la Juvisy, unde ar putea să-și instaleze un observator model.

De luni de zile, d. Méret scria lui Flammarion lungi epistole în versuri, dar astronomul avea altceva mai bun de făcut de cât să răspundă acestui original.

D. Méret își pierduse vederea de

câtva timp; înainte vreme de pe terasa observatorului de la Juvisy, el explora cerul, conducându-se după admirabilele scrieri al marelui astronom.

Juvisy se află în apropiere de Paris; Flammarion și prietenul său vizitară castelul și parcul, și astronomul rămase uimit de darul aproape regal ce i se făcea. Peste câteva zile plecă la Bordeaux, unde d. Méret îl aștepta să semneze actul de donațiune.

În 1883, Flammarion întemeie observatorul de la Juvisy, pentru care cheltui în urmă sute de mii de lei pentru lunete, diferite instrumente astronomice și meteorologice etc.

Visul lui Flammarion se împlinise.

Situat la o altitudine de 85 metri, observatorul din Juvisy, este destinat studiilor de astronomie fizică și modestul budget la care au contribuit și generoșii donatori, permite personalului angajat să facă observațiuni regulate.

În catul de jos se află trei săli, în care se află așezat muzăul, compus din obiecte rare și curioase trimise lui Flammarion de nenumărații lui admiratori.

Biblioteca cuprinde peste 10.000 de volume.

Mulți oameni mari și chiar suverani au vizitat acest observator, înființat în împrejurări așa de curioase și conduse de către unul din acei aceia căruia astronomia populară îi datorește atât de mult.

Politica internă

Situația.

De ce s'a retras opoziția din Parlament? De sigur nu pentru ca să se retragă în pace în viața privată. Renunțând opoziția la viața parlamentară, va trece în luptele extra-parlamentare și numai bine nu-i va fi guvernului.

Un oare-care bancher evreu din Capitală,

impacientat că, camera nu-i mai trece naturalizarea, s'a prezentat unui ministru prieten cu care se află în consiliul de administrație al unei bănci, plângându-se de cele de cele de mai sus.

Să ne grăbim, i-a zis ministrul, că cel mult în zece zile se va retrage guvernul.

* * *

D. Carp și Tronul.

De când cu *Iusuf* al Turciei, când d. P. P. Carp în sens demonstrativ a absentat dela Castelul Peleş, relațiunile dintre Rege și Primul ministru, sunt foarte încordate. Regele abia așteaptă momentul să-l surpe pe d. Carp, care în toate ocaziunile se arată foarte irreverentios față de suveran. Singurul d. Maiorescu întinde regelui ramura de măslin, arătându-i că, așa e d. Carp, așa e felul lui, pe care îl cunoaște din copilărie și că nu ar avea nimic irreverentios. Totuși d. Carp, nu încetează a spune mereu regelui că el vrea să guverneze, iar suveranul trebuie numai să domnească, de aceia suveranul caută să dea chiar o strașnică lovitură d-lui Carp, ca să nu se mai ridice.

Ținem acestea din surse demne de încredere și mai știm chiar că d. Maiorescu nu admite întru nimic purtarea d-lui Carp. D. Maiorescu înclină mult spre d. Take Ionescu, pe care cu ocaziunea marelui discurs dela Cameră, l'a felicitat pe d. Take Ionescu, plin de elogii sincere — având grijea bine înțeles să adauge că l-a felicitat numai pentru partea ce nu era adresată guvernului, ca să nu-și găsească Bacăul cu d. Carp. Cum vedem dar armonie nu e nici printre bătrânii sfetnici ai Tronului.

* * *

Lupta extraparlamentară.

Odată cu retragerea opoziției, guvernul nu va mai putea dura, căci dese și aprigile lupte extraparlamentare, cu intruniri cu delegați, manifestații de stradă, etc., va face imposibilă viața guvernamentalilor. Guvernul va trebui să plece căci în zadar va mai vota legi nerecunoscute, ca niște castele clădite din pae. Guvernul este considerat ca și plecat, de aceia opoziția nici nu se mai interesa de mult de alegerile parțiale, căci venirea la guvern a conser-

vatorilor-democrați, este o chestie ca și tranșată, deci alegerile parțiale nu mai putea interesa, sosind după Crăciun alegerile generale. Guvernamentalii însăși se simt morți fără d. Take Ionescu și chiar ei sunt aceia cari doresc venirea sa la putere mai cu deosebire, spre a-i scoate din incurcătură.

* * *

Locale.

D-nii deputați Nae Coandă și Junius Tălpeanu vor demisiona din parlament și din partidul conservator, nemulțumiți de inamicia d-lui prefect Gârleșteanu. Purtările d-lui Prefect de județ a nemulțumit multă lume și norocul orb peste care a dat de a ajunge prefect în criza de oameni a junimiștilor, nu-l va mai întâlni desigur niciodată actualul cap de județ.

Asta o dorim și noi, spre fericirea acestui județ, care trebuie condus de oameni activi, competenți și cu spirit democrat.

* * *

Justiția

D. Ministru al Justiției, Mișu Cantacuzino, de când a venit în fruntea dreptăței, nu a făcut decât o singură și neînsemnată mișcare în magistratura Tribunalelelor și Curților la începutul venirii junimiștilor la guvern, și *nenumărate* și *neimportante* mișcări de magistrați stagieri. Nenumărate posturi de judecători stau vacante suferind justiția până după tranșarea afacerii tranvelor venită înaintea Parlamentului și a *Justiției* totdeodată...

Cauza?... ar fi ca magistrații să spere *avansări... recompense, intimidări*, fiind astfel la dispoziția ministrului de resort, până după terminarea... tramvaiului.

Numai de n'ar scăpa guvernul tramvaiul...

Vega

Politica externăRăzboiul și noi.

Italienii nerespectând pe „*Impăratul Traian*“ l'a somat lângă Alexandria cu o lovitură de tun să oprească spre a fi supus la controlul fraților din Marcus Ulpus Traian.

Negăsind nici o contrabandă de război, frații noștri mai mari și-au cerut scuze căpitanului, mulțumindu-i apoi pentru amabilitatea sa în fața tunului.

Ferește-mă doamne de frați... în timp de război!

Vega.

Scrisori

Primum următoarele scrisori din partea veneratului șef al partidului conservator-democrat din Dolj:

Iubite d-le Drăgănescu,

„Vă mulțumesc din adâncul inimii pentru urările ce-mi faceți prin ziarul „Democrația“.

„Atențiunea D-voastră deosebită m'a afectat și mi-am zis că, nu este numai o pornire de dragoste, ci și o răsplată a întregii mele viațe politice.

„Vă sunt cu totul recunoscător și vă doresc viață multă cu sănătate.

Amiciții

Nicu Economu
Senator.

Craiova, 6 Decembrie 1911.

* * *

D-lui Nicu Popilian, avocat

Iubite Tizule,

Citesc cu adâncă mulțumire urările ce mi adresați prin gazeta „Democrația“. Nu am cuvinte să vă mulțumesc de această deosebită atențiune. Cred că este o răsplată pentru întreaga mea viață politică, și bărbații inteligenți ca D-voastră știu să aprecieze.

Să trăești Tizule împreună cu familia și în curând dorințele să fie realizate.

Nicu Economu
Senator.

Craiova, 6 Decembrie 1911.

In ziua de 14 Decembrie a. c., mă afluam cu d. Nicu Economu, veneratul șef al partidului conservator-democrat din Craiova, în sala Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice, așteptând venirea la audiență a d-lui ministru C. C. Arion, pentru a-i prezenta o petițiune.

Opoziția înainte! s'a exprimat d. ministru C. C. Arion, publicului ce aștepta audiența, când a văzut pe d. Nicu Economu, poftindu-l apoi foarte amical în Cabinetul ministerial. Și, de și veneratul nostru șef, plin de haz, m'a recomandat ca: „autor al marșului democrației române...“ totuși d-l ministru, în fața dreptății, și-a servit adversarul, aprobându-mi cererea.

Fără a fi bănuși în cartel cu guvernul!... sau că suntem junimiști!... aduc vii mulțumiri d-lui Ministru C. C. Arion, făcând personal constatarea că d-sa consacră principiul dreptății, înaintea aversiunilor politice; precum și d-lui Nicu Economu șeful partidului conservator democrat din Craiova, care știe așa de bine să îngrijească de prietenii d-sale politici.

Mihail Drăgănescu

Craiova, 17 Decembrie 1911.

Felurite

Activitate.

La Primăria orașului nostru se depune o febrilă activitate... D. Iancu Pessiacov face cu ocaziunea sărbătorilor un lung voiaj în străinătate pe la Paris, Londra, Berlin, din fondurile comunei, pentru a studia afacerea tramvaiului craiovean... proiectat de municipalitatea noastră.

Chiverniseală.

În tocmai ca în piesa „Romeo și Julieta la Mizil“ un deputat junimist din Craiova, și-a pus un felinar electric în fața casei sale, cu ocaziunea venirii sale la putere.

Numai de nu i l-ar lua ceilalți să-l pună la ei, cu ocaziunea schimbării regimului.

„Democrația“ urează abonaților și tuturo-cititorilor săi, cu prilejul sărbătorilor Crăciunului și Anului Nou 1912, zile fericite noroc și voe bună.

Nicolae Popilian și Mihail Drăgănescu
Avocați

Craiova.

Decizia consiliului comunal local.

Fiindcă d-nu Iancu Pessiacov, primarul Craiovei nu e *poliglot*, cu ocazia voiajului la Londra, consiliul comunal a decis să-i se atârne de gât o placă cu inscripțiunea proveninței și locul de destinație. Ce consiliu prevăzător!

Vulcanii planetei Marte.

Wilhelm Krebs publică o notiță în *Astronomische Nachrichten*, prin care spune că schimbările observate în ultima opozițiune pe Marte, de către Jonckheere, Jarre — Desloges, Antoniadi și Loweli se datoresc acțiunii... vulcanilor marțiani. Canalurile nu ar fi de cât liniile tectonice sistice și vulcanice, după cum a arătat Krebs în 1908.

Aviația și Astronomia.

Aproape de San Francisco un aviator, pe un biplan făcea niște sboruri foarte ciudate, cari atrăseseră un public foarte numeros. — Aviatorul imprima aparatului direcțiuni foarte riscate, când se îndrepta spre sol cu iuțea fulgerului, neținând seamă de spectatori — a și rănit pe un copil la urmă, — când se avânta în sus, pierzându-se în nori pentru a reveni iar ca

fulgerul pe pământ. În sfârșit, un accident fericit, trânti jos aeroplanul, care se făcu bucați. — Aviatorul scăpă nevătămat. — Polițiștii îl înhățară. El începu să le explice, cum avea de gând să părăsească pământul, să caute noi planete cărora să le măsoare... puterea de atracție. Aviatorul inebunise pe când se afla în aer.

Viitorismul.

Primum la redacție manifestul „*Viitorismul și tânăra Italie*“ publicat în „*La Dépêche de Toulouse*“. Printre altele, el face cunoscut că poetul *Marinetti*, despre care revista noastră a vorbit de multe ori, asistă actualmente la cucerirea Tripolitaniei, fază politică de mișcare viitoristă. — Pictorii viitoriști prepară marea lor Expoziție, care va avea loc la Paris, în galeriile Bersheim-Jeune dela 5 până la 25 Februarie 1912. Direcțiunea mișcării viitoriste este în Milano, corso Venezia, 61.

Bibliografii

«*Din carnetul unui magistrat*» viața și lumea după materialismul istoric, de *Leon Șadbey* — magistrat — Lei 1.50.

Darea de seamă a comitetului central al societății ortodoxe naționale a femeilor române, pe anul 1910—1911.

Vieța nouă No. 20 anul VII din 1 Decembrie 1911. București.

Revista de studii sociale publicată de *G. D. Scraba*, membru în comisiunea internațională de filosofie, No. 6 anul I din 1 Decembrie 1911. Apare la fiecare două luni. Redacția și Administrația str. Domnița Anastasia No. 11. București.

Pagini juridice revistă de drept anul V, No. 83 din 1 Decembrie 1911, sub îngrijirea d-lui Dem. D. Stoenscu, avocat, Craiova.

Revista ideei, No. 107, anul 1911, redacția str. Turturelelor, 35. Director P. Mușoiu.

Figuri contemporane din România, fascicula No. 23 sub conducerea d-lor *Th. Argezi* și *René C. Polysu*. Redacția și administrația str. Italiană No. 19, București publicând următoarele figuri: Dr. Al. Boicescu, D. Hr. Boicescu, N. Al. Boicescu, Veniamin Costaki, Coralia de Boldur-Costaki, Dr. Al. Bolintineanu, Olimpia Bolintineanu, Dim. Bolintineanu, Cezar Boliac, Dr. Lucian George Bontuș, Dr. V. Bonaki, Ar. Bontăș, Ion Bontăș, Ion Borănescu.

Meditațiuni, de *M. Drăgănescu* cu o prefață de *Jean Th. Florescu*, ediție ilustrată. Lei 2.50. De vânzare la toate librăriile din țară.

Ramuri, revistă literară bilunară. Revista craioveană intră cu numărul acesta, în anul al 7-lea.

Ea represintă în literatura românească, curentul vechiului „Sămănător“ de regenerare și de luptă.

Abonamentul anual 8 lei.

Biblioteca Modernă No. 12, 13 și 14 din 15 August, 1 și 15 Septembrie, anul IV. Director *V. Alexandrescu*. Redacția și administrația strada Vântului 6, București, cu articole de *N. Ținc*, *M. Drăgănescu*, *V. Alexandrescu*, *C. Răuleț*, *M. Celarian*, *Mircea Demetriad*, *Smara*, etc.

Din viața sentimentală a femeii, conferință rostită în ziua de 12 Noembrie 1911 la cercul cultural din Craiova, de D-șoara Marioara Veleanu.

Goana Torțelor piesă în 4 acte de *Paul Hervieu*, traducere de Emil D. Fagure. Preț 30 bani. Librăria L. Alcalay, Biblioteca pentru toți.

Tratat teoretic și practic de scrimă cu sabia cu 60 de ilustrațiuni în text, de *Alfredo Bacchelli*, maestru de scrimă al Diviziei I, absolvent cu diplomă al școlii Normale de scrimă din Roma.